

A watercolor illustration of a harbor scene. In the foreground, a large, weathered wooden boat is partially visible on the left, with two figures in dark clothing working on it. The water is a mix of light and dark blue-green washes, with reflections of the boats. In the background, another smaller boat is visible on the right, and the sky is a pale, textured blue. The overall style is soft and painterly.

Αντρέα
Καμιλλέρι
Ο μάγειρας
του «Αλκυόνη»

για υπόθεση
για τον επιθεωρητή
Μονιαζμπάνο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΙΤΑΚΗ

Ο μάγειρας του «Αλκυόνη»

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύονται απολύτως οι άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και η εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία

Σειρά Andrea Camilleri — 40

Αντρέα Καμιλλέρι, *Ο μάγειρας του «Αλκούνη»*

Andrea Camilleri, *Il cuoco dell'Alcyon*

Μετάφραση: Φωτεινή Ζερβού

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Γιώργος Κασαπίδης

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση: Αγγελική Κουτσούκου

Copyright © Sellerio Editore, Παλέρμο 2019

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Sellerio Editore, Παλέρμο 2019

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2021

Κ.Ε.Τ. Γ905 Κ.Ε.Π. 159/21

ISBN 978-960-16-9255-5

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΜΙΛΛΕΡΙ

Ο μάγειρας
του «Αλκυόνη»

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ένα

ΧΟΡΕΥΕ βαλς δίπλα σε μια πισίνα, στολισμένος, καλοντυμένος, παρφουμαρισμένος, και ήξερε ότι η γυναίκα που κρατούσε στην αγκαλιά του ήταν η Λίβια, που την είχε παντρευτεί πριν από λίγο. Δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό της γιατί το σκέπαζε ένα πυκνό λευκό πέπλο.

Ξαφνικά, φύσηξε δυνατός άνεμος και το πέπλο ανασηκώθηκε λίγο, όσο χρειαζόταν για ν' αποκαλύψει ότι δεν ήταν η Λίβια αλλά η δασκάλα Κοσταντίνο, αυτή που είχε στην τρίτη δημοτικού, αλλήθωρη και με μουστάκι. Ένωσε τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν από την κούραση και έκλεισε τα μάτια του.

Όταν τα ξανάνοιξε, ήταν ξαπλωμένος στον πάτο μιας βάρκας με κουπιά που χόρευε επικίνδυνα στα μεγάλα κύματα. Κατάλαβε αμέσως ότι η βάρκα είχε μπατάρει και κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να αναποδογυρίσει. Έπρεπε κάτι να κάνει, και μάλιστα αμέσως.

Φορούσε ακόμη κοστούμι και γραβάτα, αλλά τα

ρούχα του είχαν μουσκέφει από τη βροχή και είχαν γίνει σχεδόν αδιάβροχα.

Τα σύννεφα χαμηλά και μαύρα έμοιαζαν σαν σάβανο που σύντομα θα κάλυπτε τα πάντα. Σημάδι ότι η καταιγίδα δεν είχε τελειώσει ακόμη.

Δεν μπορούσε να καταλάβει για ποιο λόγο βρισκόταν σε αυτή την κατάσταση. Θυμόταν αμυδρά ότι είχε στολιστεί για να πάει να παντρευτεί, τίποτα περισσότερο.

Ξαφνικά, παρατήρησε ότι το ένα κουπί είχε βγει από τον σκαρμό· έπρεπε να προλάβει να το πιάσει, αν το έχανε, η βάρκα θα έμενε ακυβέρνητη.

Ετοιμάστηκε να σηκωθεί, αλλά τα ρούχα του που ήταν τόσο μουσκεμένα δυσκόλευαν τις κινήσεις του, τον κρατούσαν καρφωμένο στον πάτο της βάρκας.

Προσπάθησε και πάλι, πιάστηκε με τα χέρια από την κουπαστή, κατάφερε να σταθεί καθιστός, άπλωσε το χέρι, άγγιξε το κουπί με τις άκρες των δαχτύλων, αλλά του γλίστρησε και έπεσε στη θάλασσα.

Πώς θα γυρνούσε στη στεριά; Έπρεπε οπωσδήποτε να το πιάσει. Με δυσκολία στάθηκε όρθιος, αλλά ο άνεμος, σαν γροθιά, τον ανάγκασε να πέσει στα γόνατα, κι ήταν τόσο δυνατός, ώστε ούτε τα μάτια του δεν μπορούσε να κρατήσει ανοιχτά.

Τα κράτησε για λίγο κλειστά, γιατί τον έκαιγαν, και όταν τα ξανάνοιξε, διέκρινε ξαφνικά την πελώρια πλώρη ενός ιστιοφόρου, τεράστια, που ερχόταν καταπάνω του σαν να πετούσε.

Πώς γίνεται κι ένα λεπτό νωρίτερα δεν υπήρχε;
Από πού ξεφύτρωσε;

Τρομαγμένος, κατάλαβε ότι το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να πέσει στη θάλασσα και να προσπαθήσει ν' απομακρυνθεί όσο μπορούσε περισσότερο.

Βούτηξε, αλλά τα μεγάλα κύματα και τα βρεγμένα ρούχα δεν του επέτρεπαν να κολυμπήσει.

Απελπισμένος, κατάφερε να κάνει μερικές απλωτές.

Μετά άκουσε τον ξερό ήχο του ξύλου της βάρκας καθώς έσπαγε από την πλώρη του καραβιού.

Ίσως τα είχε καταφέρει.

Αλλά αμέσως μετά τα κύματα άρχισαν να τον χτυπούν μανιασμένα, σπρωγμένα από τη δίνη που προκαλούσε ο έλικας του πλοίου.

Το πρώτο τον παρέσυρε στον βυθό, αλλά χωρίς να το καταλάβει, κατάφερε ν' αναδυθεί στην επιφάνεια. Δεν πρόλαβε να πάρει ανάσα και ένα δεύτερο κύμα έσκασε με δύναμη στο κεφάλι του.

Λιποθύμησε και άρχισε να βυθίζεται, να βυθίζεται...

Εύπνησε και συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν ανακαθισμένος στο κρεβάτι του, λαχανιασμένος, με την καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή και με το στόμα ανοιχτό για να πάρει αέρα.

Στα τζάμια του παραθύρου, με ανοιχτά τα παντζούρια, έπεφταν σταγόνες χοντρές σαν στραγάλια και επειδή δεν έβλεπε κανένα φως, δεν καταλάβαινε αν ήταν μέρα ή νύχτα.

Κοίταξε το ρολόι, ήταν επτά και μισή.

Θεωρητικά, η ώρα που σηκώνόταν.

Για ποιο λόγο όμως να σηκωθεί και να βγει από το σπίτι με τέτοιο παλιόκαιρο, αφού το μόνο που τον περίμενε στο Τμήμα ήταν έγγραφα για υπογραφή;

Σηκώθηκε, έριξε κάτι επάνω του, άνοιξε το παράθυρο, έκλεισε τα παντζούρια, σφάλισε τα τζάμια, ξάπλωσε πάλι και έκλεισε τα μάτια του.

«Αστυνόμε, είναι περασμένες εννέα, τι να κάνω, να σας φέρω καφέ;»

Η φωνή της Αντελίνα ακούστηκε σαν σάλπιγγα της αποκάλυψης που και νεκρούς ανασταίνει.

Πετάχτηκε. Εννέα περασμένες;

Εντάξει, δεν είχε δουλειά να κάνει, δεν ήταν σωστό όμως να εμφανιστεί αργά στο γραφείο.

«Ναι, γρήγορα».

Είχε σταματήσει να βρέχει, αλλά ήταν φανερό ότι η καταιγίδα απλώς έκανε διάλειμμα.

Η Αντελίνα εμφανίστηκε μ' ένα φλιτζάνι αχνιστό καφέ. Τον ρούφηξε μέχρι την τελευταία σταγόνα.

«Να ξέρετε ότι δεν έχει νερό» τον ενημέρωσε η Αντελίνα.

Ο Μονταλμπάνο αντέδρασε άσχημα.

«Πώς δεν έχει νερό; Τι εννοείς; Όλες αυτές τις μέρες κάνει κατακλυσμό!»

«Αστυνόμε, τι να σας πω; Δεν έχει».

«Κι εγώ πώς θα πλυθώ;»

«Μάζεψα λίγο νερό και το έβαλα στον νιπτήρα και στον μπιντέ. Θα σας φτάσει».

«Από πού το μάζεψες;»

«Επειδή είχε περάσει μία ώρα από τη στιγμή που ήρθα και ακόμη έβρεχε, γέμισα τρεις λεκάνες και έναν κουβά από τον σωλήνα που μαζεύει το νερό από τη στέγη. Νερό του ουρανού είναι, πεντακάθαρο νερό».

Αρχίδια καθαρό.

Είχε περάσει μέσα από τους σωλήνες της στέγης που ήταν γεμάτοι ακαθαρσίες ποντικών, γλάρων, περιστεριών...

«Ξέρεις τι σκέφτομαι; Καλύτερα να πλυθώ στο Τμήμα. Και θ' αλλάξω εκεί».

Βγήκε από το σπίτι με άσχημη διάθεση.

Είχε σταματήσει να βρέχει, αλλά μπροστά στην πόρτα υπήρχε μια λακκούβα γεμάτη νερό, μέχρι να κάνει τέσσερα βήματα και να φτάσει στο αυτοκίνητο, τα παπούτσια του γέμισαν λάσπη.

Ήταν κάτι που δεν το άντεχε, να φορά λασπωμένα παπούτσια.

Μπορούσε να γυρίσει στο σπίτι και να πάρει ένα ζευγάρι καθαρά παπούτσια. Αλλά ήταν σωστό να εμφανιστεί στο Τμήμα μ' ένα ζευγάρι παπούτσια στο ένα χέρι και μια πλαστική σακούλα με τα καθαρά ρούχα στο άλλο; Γύρισε το κλειδί στη μηχανή, αλλά το αυτοκίνητο δεν έπαιρνε μπροστά. Ξαναπροσπάθησε. Τίποτα. Η μηχανή έμοιαζε νεκρή.

Θα ήταν μάταιο να βγει, να σηκώσει το καπό και να ρίξει μια ματιά. Άλλωστε, ήταν παντελώς άσχετος. Έμεινε με το κεφάλι ακουμπισμένο στο τιμόνι να βλαστημάει πέντε λεπτά ασταμάτητα, μετά βγήκε και ξαναμπήκε στο σπίτι.

«Ξεχάσατε κάτι;»

«Όχι. Το αυτοκίνητο...»

Ετοιμαζόταν να τηλεφωνήσει στο Τμήμα να στείλουν ένα υπηρεσιακό αυτοκίνητο, όταν η Αντελίνα είπε:

«Να ξέρετε ότι μόλις ήρθε το νερό».

Το νερό! Ξαφνικά, θυμήθηκε ένα ποίημα που είχε μάθει στο γυμνάσιο όταν έκανε γαλλικά:

*Eau si claire et si pure,
bienfaisante pour tous...**

Έτρεξε στο μπάνιο. Έπρεπε να πλυθεί γρήγορα, δεν είχε χρόνο για χάσιμο. Ωστόσο, καλύτερα να έφτανε αργά στο γραφείο παρά να εμφανιζόταν σαν πρόσφυγας.

Να φανταστείς ότι ήθελαν να ιδιωτικοποιήσουν το νερό, οι μαλάκες!

Και πάλι θα το έκοβαν, αυτό ήταν σίγουρο, αλλά θα πλήρωνες και ένα ευρώ τη σταγόνα.

Πλύθηκε και ξυρίστηκε, βγήκε πάλι από το σπίτι,

* Νερό τόσο διάφανο και τόσο καθαρό, ευεργετικό για όλους... (Σ.τ.Ε.)

πέρασε γύρω γύρω από τη λακκούβα με τα λασπό-
νερα κι έτσι κατάφερε να μη λερώσει τα παπούτσια.

Μόνο όταν έβαλε το κλειδί στη μηχανή, θυμήθηκε
ότι το αυτοκίνητο δεν έπαιρνε μπροστά.

Κι όμως αυτή τη φορά ξεκίνησε.

Λένε ότι στη δημοκρατία ο άνθρωπος είναι ελεύ-
θερος. Αλήθεια;

Και τι γίνεται αν το αυτοκίνητο δεν ξεκινά, αν το
τηλέφωνο δε λειτουργεί, αν έχει κοπεί το ηλεκτρικό,
το νερό, το αέριο, αν ο υπολογιστής, η τηλεόραση, το
φυγείο αρνούνται να τον υπηρετήσουν;

Καλύτερα να λέμε ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθε-
ρος, αλλά με μια ελευθερία που εξαρτάται από τη
θέληση των αντικειμένων που τώρα πια είναι απα-
ραίτητα για να ζήσει.

Και ως επιβεβαίωση των λεγομένων του, η μηχανή
του αυτοκινήτου έσβησε μόλις μπήκε στην πόλη.

Προφανώς του έκανε πλάκα.

Βγήκε και περπάτησε μέχρι το Τμήμα.

«Καταρέ, στείλε μου τον Φάτσιο» είπε ο Μονταλ-
μπάνο περνώντας μπροστά από το γραφειάκι του
τηλεφωνικού κέντρου.

«Δεν είναι στον τόπο, αστυνόμε».

«Στείλε μου τον Αουτζέλλο».

«Ούτε αυτός είναι στον τόπο».

Έλειπαν όλοι; Τι είχε συμβεί; Ο αστυνόμος έκανε
δύο βήματα πίσω.

«Πού έχουν πάει;»

«Αστυνόμε, τους κάλεσε ο κύριος Ντρινκανανάτο που είναι...»

«Ξέρω ποιος είναι. Και γιατί;»

«Γιατί λέει ότι οι εργάτες κάνουν φασαρία μπροστά από το εργοστάσιο.»

Πήρε αμέσως την απόφαση.

«Πηγαίνω κι εγώ εκεί.»

Προχώρησε προς την έξοδο, αλλά θυμήθηκε ότι δεν είχε αυτοκίνητο.

«Ο Γκάλλο είναι εδώ;»

«Είναι στον τόπο, αστυνόμε.»

«Κάλεσέ τον και πες του ότι πρέπει να με συνοδέψει.»

«Αστυνόμε, ίσως δε σας εξήγησα καλά. Ο Γκάλλο δεν είναι σε αυτόν εδώ τον τόπο, είναι σ' εκείνο τον τόπο, στις εγκαταστάσεις Ντρινκανανάτο με τον υπαστυνόμο Αουτζέλλο.»

«Υπάρχει υπηρεσιακό αυτοκίνητο;»

«Ότι υπάρχει, υπάρχει, αστυνόμε. Αλλά δεν μπορεί να κινηθεί γιατί δεν έχει βενζίνη. Αν θέλετε, μπορείτε να πάρετε το δικό μου, σας δίνω τα κλειδιά.»

Ενώ άναβε τη μηχανή, σκέφτηκε να τυπώσει μια αφίσα:

«Εξαιτίας των περικοπών της κυβέρνησης, κάθε πολίτης που θέλει ασφάλεια, θα εμφανίζεται στο αστυνομικό τμήμα με δύο μπιτόνια βενζίνη. Όποιος δε συνεισφέρει δε θα προστατεύεται.»

Το Τρινκανάτο ήταν μέχρι πριν από δύο χρόνια κερδοφόρο ναυπηγείο. Απασχολούσε διακόσιους υπαλλήλους και εργάτες.

Μετά τον θάνατο του παλιού ιδιοκτήτη, το ναυπηγείο πέρασε στα χέρια του γιου του Τζοβάννι, που είχε το μυαλό του μόνο στον τζόγο και στις γυναίκες.

Αυτός και η κρίση που χτύπησε ξαφνικά προκάλεσαν σύντομα πολλά οικονομικά προβλήματα στο ναυπηγείο.

Τρεις μέρες πριν, πραγματικά, ο Μονταλμπάνο έμαθε ότι είχαν γίνει απολύσεις και πολλοί εργάτες είχαν μπει στο ταμείο ανεργίας.

Αν και δεν είχε διάθεση, θα πήγαινε οπωσδήποτε, γιατί φοβόταν ν' αφήσει τον Φάτσιο μόνο του με τον Μιμί. Ο Μιμί μπορεί να μη συγκρατιόταν και να έλεγε καμιά κουβέντα παραπάνω στους ξεσηκωμένους εργάτες, και δεν ήταν ώρα για τέτοια.

Μια φορά τού είχαν ανοίξει το κεφάλι, αλλά ο Αουτζέλλο δε μάθαινε εύκολα.

Περίπου πενήντα άτομα ήταν συγκεντρωμένα στη σιδερένια πόρτα της μεγάλης αποθήκης που βρισκόταν σχεδόν δίπλα στη θάλασσα.

Αντίθετα, μπροστά από το κτίριο των γραφείων, που φύλαγαν τέσσερις οπλισμένοι ιδιωτικοί αστυνομικοί, δεν υπήρχε κανείς.

Επικρατούσε ηρεμία, δεν ακούγονταν φωνές. Κι όμως.

Οι εργάτες και οι υπάλληλοι φαίνονταν ταραγμένοι, στέκονταν μόνοι ή σε ομάδες των δύο ή τριών ατόμων, με το κεφάλι σκυμμένο. Δε μιλούσαν μεταξύ τους.

Ο Μονταλμπάνο πάρακαρε, βγήκε και πλησίασε τον Φάτσιο που είχε περασμένο το χέρι του στην πλάτη ενός άντρα.

Όταν έφτασε κοντά του, πρόσεξε ότι ο άντρας έκλαιγε. Ο Φάτσιο τον είδε και πήγε προς το μέρος του.

«Για ποια φασαρία λέει ο κύριος Τρινκανάτο;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο. «Περισσότερο κηδεία μου θυμίζει!»

«Πραγματικά» απάντησε ο Φάτσιο

«Μίλα καθαρά» είπε απορημένος ο Μονταλμπάνο.

«Σήμερα το πρωί ένας εργάτης που τον έλεγαν Κάρμινε Σπανιόλο κατάφερε να μπει στην αποθήκη και να κρεμαστεί. Ήταν πενήντα χρονών, με άρρωστη γυναίκα, τρία παιδιά και απολυμένος».

«Τόσο άσχημα είναι τα πράγματα;»

«Οι εργάτες ήταν διατεθειμένοι να κάνουν θυσίες, δέχτηκαν να πάρουν μισό μισθό, αλλά ο Τρινκανάτο προτίμησε να κλείσει το ναυπηγείο».

«Δε θα χάσει κι αυτός;»

«Οι εργάτες υποστηρίζουν ότι και όμως κερδίζει. Έχει έρθει σε συμφωνία με τους ανταγωνιστές».

«Ενημέρωσες τον εισαγγελέα και τον ιατροδικαστή Πασκουάνο;»

«Μάλιστα, αλλά ο εισαγγελέας θα φτάσει κατά τη μία».

«Θέλω να δω τον νεκρό. Ποιος είναι μέσα;»

«Ο Γκάλλο».

Και μετά ο Φάτσιο, απευθυνόμενος στους δύο ιδιωτικούς αστυνομικούς που στέκονταν μπροστά στη σιδερένια πόρτα, είπε:

«Αφήστε να περάσει».

Ο νεκρός κρεμόταν τρία βήματα από την είσοδο.

Ο Κάρμινε Σπανιόλο είχε απλώς ανεβεί σ' ένα μισοτελειωμένο σκάφος, είχε δέσει το σκοινί σε μια συρόμενη τροχαλία, το είχε περάσει γύρω από τον λαιμό του και μετά πήδηξε.

Ζωντανός, θα πρέπει να ήταν μάλλον κοντός και αδύνατος. Αν δεν έβλεπες τα γουρλωμένα, απελπισμένα μάτια και το ορθάνοιχτο βουβό στόμα του, μπορούσες να τον περάσεις για μαριονέτα.

Ο Γκάλλο, αν και υπήρχε μια τεράστια πινακίδα που έγραφε «Απαγορεύεται το κάπνισμα», είχε ανάψει τσιγάρο και δίπλα στα πόδια του υπήρχαν καμιά δεκαριά γόπες.

«Προσπαθώ να εκτονώσω τη νευρικότητά μου, αστυνόμε, δεν μπορώ να βλέπω αυτόν τον δυστυχημένο».

«Τότε βγες έξω. Άλλωστε, δεν υπάρχει τίποτα να κάνεις εδώ μέσα».

«Όχι, θα μείνω».

«Γιατί;»

«Απαγορεύεται να μπουν οι σύντροφοί του και δε θέλω να τον αφήσω μόνο».

Ο Μονταλμπάνο κρατήθηκε να μην τον αγκαλιάσει.

«Ο Αουτζέλλο πού είναι;»

«Στο γραφείο του Τρινκανάτο».

Βγήκε από την αποθήκη. Ο ουρανός είχε γεμίσει και πάλι μαύρα σύννεφα. Φυσούσε κρύος αέρας.

«Πηγαίνω στον Τρινκανάτο» είπε στον Φάτσιο και προχώρησε.

Τρία βήματα από τη γυάλινη πόρτα του κτιρίου των γραφείων, ένας από τους τέσσερις ιδιωτικούς αστυνομικούς τού έκλεισε τον δρόμο.

Αν και φορούσε γυαλιά ηλίου παρότι είχε συννεφιά, ο αστυνόμος τον αναγνώρισε.

Πριν από λίγα χρόνια είχε εμφανιστεί στην τηλεόραση, στο κανάλι «Τελεβιγκάτα», και είχε μιλήσει για τις κατασκευαστικές του επιχειρήσεις στο Ιράκ. Ήταν τεράστιος, σαν ντουλάπα, κοκκινοτρίχης.

«Πού νομίζεις ότι πηγαίνεις;»

Και έκανε το λάθος ν' ακουμπήσει το χέρι του στο στήθος του Μονταλμπάνο. Ο οποίος πρώτα κοίταξε το χέρι και μετά τα μάτια του ιδιωτικού αστυνομικού.

«Ένα...» είπε.

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Ότι όταν φτάσω στο τρία, θα σου ρίξω μια κλοτσιά στ' αρχίδια» είπε ήρεμα ήρεμα ο αστυνόμος.

Και του χαμογέλασε στοργικά, σαν ιερέας.

Ο ιδιωτικός αστυνομικός τράβηξε το χέρι του σαν να είχε καεί. Και έκανε στην άκρη.

Μέσα στο κτίριο δεν υπήρχε ψυχή. Αλλά στο αίθριο μια καλοφτιαγμένη πινακίδα έδινε όλες τις πληροφορίες. Το γραφείο του προέδρου βρισκόταν στον τελευταίο όροφο. Μπήκε στο ασανσέρ.

Βγήκε σε μια αίθουσα αναμονής που θύμιζε ξενοδοχείο για σείχηδες. Όσο χειρότερης αισθητικής ήταν τόσο πιο ακριβά πλήρωνες. Υπήρχαν δύο γραφεία με τηλέφωνα και υπολογιστές, αλλά οι καρέκλες πίσω από αυτά ήταν άδειες. Ένας άντρας γύρω στα τριάντα με ύφος άγριο, τυπικό σωματοφύλακα, στεκόταν δίπλα στο παράθυρο. Μόλις είδε τον Μονταλμπάνο, τον πλησίασε. Αλλά ο αστυνόμος πρόσεξε αριστερά μιαν ανοιχτή πόρτα και μπήκε.

Το δωμάτιο ήταν μεγάλο σαν αίθουσα χορού και το γραφείο του προέδρου αντίστοιχου μεγέθους. Καθισμένος σε μια περιστρεφόμενη, με ανάκληση, κλιματισμό και πιθανόν ιπτάμενη πολυθρόνα, βρισκόταν ένας άντρας γύρω στα σαράντα, κομψά ντυμένος, γυμνασμένος και παρφουμαρισμένος.

Αλλά ο Τζοβάννι Τρινκανάτο ήταν πάνω απ' όλα αντιπαθής με την πρώτη ματιά. Μία αντιπάθεια αμετάκλητη, απ' αυτές που δεν υπάρχει περίπτωση να αλλάξεις γνώμη.

Ο Μιμί Αουτζέλλο, βυθισμένος σε μια πολυθρόνα

από την οποία με μεγάλη δυσκολία θα κατάφερε να σηκωθεί, ξεφύλλιζε ένα περιοδικό.

Μόλις τον είδε, ο Τρινκανάτο ρώτησε:

«Εσείς ποιος είστε;».

«Είμαι ο αστυνόμος Μονταλμπάνο».

Ο Τρινκανάτο σηκώθηκε και τον πλησίασε με απλωμένο χέρι.

«Χαίρω πολύ. Τρινκανάτο».

Έπιασε το χέρι του αστυνόμου και κρατώντας το πάντα, ρώτησε:

«Τα καταφέρατε επιτέλους να μας αδειάσει τον τόπο;».

«Ποιος;»

«Ο μαλάκας που κρεμάστηκε».

Αστραπιαία, το χέρι του Μονταλμπάνο τραβήχτηκε, σηκώθηκε και χτύπησε με δύναμη το πρόσωπο που στεκόταν μπροστά του, κατέβηκε και έπιασε πάλι το χέρι του άλλου και το έσφιξε σαν να μην το είχε αφήσει στιγμή.

Τα μάτια του Μιμί δεν πρόλαβαν να μεταφέρουν καθαρά στον εγκέφαλο αυτό που είχαν δει.

Τα αυτιά του όμως ναι, αυτά είχαν καταγράψει τον ήχο ενός κλασικού, δυνατού χαστουκιού.

«Χαίρομαι που σας γνωρίζω» είπε ο Μονταλμπάνο χαμογελώντας εγκάρδια και άφησε το χέρι του Τρινκανάτο.

Του γύρισε την πλάτη και βγήκε από το γραφείο.

Δύο

Ο ΤΡΙΝΚΑΝΑΤΟ στεκόταν σαστισμένος, ακίνητος, δύσπιστος, με το χέρι ακόμη απλωμένο.

Αν δεν ένιωθε το μισό του πρόσωπο να καίει, δε θα έλεγε με βεβαιότητα ότι είχε δεχθεί χαστούκι.

Κοίταξε τον Αουτζέλλο σαν να ζητούσε μια εξήγηση γι' αυτό που συνέβη.

Τον είχαν χαστουκίσει ναι ή όχι;

Ο Μιμί Αουτζέλλο όμως τον κοίταξε με βλέμμα αγελικό.

Τότε ο Τρινκανάτο αποφάσισε ότι ίσως τον είχε πιάσει ξαφνικός πονόδοντος.

Και επειδή ο αστυνόμος Μονταλμπάνο χαμογελούσε ακόμη βγαίνοντας από το κτίριο, ο κατασκευαστής, βλέποντάς τον, έκανε ένα βήμα στο πλάι για να τον αφήσει να περάσει.

«Πηγαίνω στο Τμήμα» είπε στον Φάτσιο.

Έκανε δύο βήματα και γύρισε πίσω.

«Την οικογένεια την ενημέρωσε κανείς;»

«Κοιτάξτε, αστυνόμε, το είπα στον Τρινκανάτο, αλλά μου απάντησε ότι δεν είναι δική του δουλειά».

Αν το είχε μάθει νωρίτερα, σίγουρα ο Τρινκανάτο εκτός από το χαστούκι θα έτρωγε και μια κλοτσιά στα αρχίδια.

«Τελικά τι έγινε;»

«Έστειλα τον Γκαλλούτσο με το υπηρεσιακό αυτοκίνητο. Έτσι, αν κάποιος από την οικογένεια θέλει να τον δει...»

«Καλά έκανες. Θα τα πούμε αργότερα».

Μια ώρα υπέγραφε τα έγγραφα που του έδινε ο Τζενουάρντι χωρίς ούτε καν να τα κοιτάξει, γράφοντας το όνομα και το επίθετό του στο σημείο όπου ο αστυνομικός έδειχνε με τον δείκτη, και μετά το βλέμμα του χανόταν στο πουθενά, πέρα από την ανοιχτή πόρτα του γραφείου του.

Κάποια στιγμή, από το βάθος του πουθενά εμφανίστηκε στον διάδρομο ο Καταρέλλα που περπατούσε παράξενα.

Οι κινήσεις του ήταν άκαμπτες και μηχανικές, κάτι μεταξύ υπνοβάτη και ρομπότ, και τα μάτια του γουρλωμένα.

Το παρατήρησε και ο Τζενουάρντι.

«Τι έπαθε ο Καταρέλλα; Περπατά σαν υπνωτισμένος».

Ο Καταρέλλα πέρασε την πόρτα και συνέχισε να περπατά ευθεία, μέχρι που τα γόνατά του χτύπησαν στο γραφείο. Μόνο τότε συνειδητοποίησε πού βρισκόταν.

Κοίταξε γύρω του και χαμογέλασε ευτυχισμένος.

«Είσαι καλά;»

«Τέ... τέλεια, αστυνόμε».

«Τι συνέβη;»

«Μια στιγμή να συνέλθω, μου έχει κοπεί η φωνή».

Ξεροκατάπια, πήρε βαθιά ανάσα, άνοιξε το στόμα του, μα δε βγήκε κανένας ήχος· το ξανάκλεισε και κούνησε στον αέρα σαν μανιβέλα τέσσερις πέντε φορές το δεξί χέρι σαν σημάδι μεγάλου θαυμασμού.

«Παναγία μου, τι είναι αυτό!»

«Παναγία μου τι είναι αυτό ποιο;»

«Παναγία μου, τι κοπέλα, αστυνόμε!»

«Μια γυναίκα;»

«Μάλιστα, αστυνόμε. Μια κοπέλα! Λαμπερή σαν τον ήλιο! Μόνο στον κινηματογράφο βλέπεις τέτοια ομορφιά!»

«Πού την είδες;»

«Στον τόπο είναι, αστυνόμε, σε αυτόν εδώ τον τόπο!»

Το είπε με παραπονιάρικη φωνή και έσφιξε τα πόδια του σαν να προσπαθούσε να κρατηθεί, να μην του φύγουν.

«Και τι θέλει;»

«Λέει ότι δέχθηκε βία».

Ο Μονταλμπάνο πετάχτηκε όρθιος.

«Πού συνέβη;»

«Σ' ένα στενό πίσω από την παλιά εκκλησία».

«Πότε;»

«Πριν από μισή ώρα».

«Τότε, πρώτα πρέπει να την εξετάσει γιατρός! Τζενουάρντι, ανάλαβέ το εσύ».

Ο Τζενουάρντι ετοιμάστηκε να τρέξει, αλλά μόλις άκουσε τον Καταρέλλα να ρωτάει παραξενεμένος, στάθηκε:

«Γιατί, αστυνόμε, να πάει σε γιατρό; Δεν έπαθε τίποτα».

«Τι εννοείς δεν έπαθε τίποτα; Αν τη βίασαν!»

«Τη βίασαν; Ποιος σας το είπε;»

«Καταρέ, εσύ το είπες μόλις τώρα!»

«Εγώ;»

«Ναι, εσύ!» είπε το ντουέτο Μονταλμπάνο-Τζενουάρντι.

«Όχι, αστυνόμε, εγώ είπα βία» ψέλλισε ο Καταρέλλα. «Την έκλεψαν με βία».

Ο Τζενουάρντι και ο Μονταλμπάνο πρώτα αντάλλαξαν μια ματιά και μετά έστρεψαν συγχρόνως το βλέμμα τους προς τον ουρανό.

Ο Καταρέλλα κοκκίνισε και έμεινε σιωπηλός. Χαμήλωσε το κεφάλι και χτύπησε την παλάμη του στο μέρος της καρδιάς, σαν να έλεγε δικό μου λάθος.

«Μπορώ να περάσω;» ρώτησε ο Αουτζέλλο από την πόρτα του γραφείου.

«Μιμί, είναι δική σου δουλειά. Δίπλα είναι μια κοπέλα σπάνιας ομορφιάς που...»

«Πού είναι;» ρώτησε ο Αουτζέλλο με το πόδι σηκωμένο, έτοιμος να τρέξει.

«Της είπα να περιμένει στο σαλονάκι» είπε ο Καταρέλλα.

Ο Μιμί, πριν προλάβουν ν' ανοιγοκλείσουν τα μάτια τους, εξαφανίστηκε κυριολεκτικά.

Ο Έντσο, ο ιδιοκτήτης της τρατορίας, έσκυψε και μίλησε σιγανά στο αυτί του Μονταλμπάνο.

«Αστυνόμε, με αυτό τον παλιόκαιρο τα φαροκάρκα δε βγαίνουν για ψάρεμα».

«Τότε τι είναι αυτές οι γλώσσες που τρώνε οι κύριοι;»

«Είναι κατεψυγμένες».

Έπρεπε ν' αποδεχθεί την κατάσταση.

«Τότε τι μου προτείνεις;»

«Αστυνόμε, έχω ζυμαρικά αλά καριτέρα* και για δεύτερο μελιτζάνες με παρμεζάνα που...»

«Εντάξει».

Από την πρώτη πιρουινιά κατάλαβε ότι δεν είχε χάσει και τίποτα. Καλό ήταν πού και πού ν' αλλάζει το συνηθισμένο μενού ψαριού. Του άρεσε τόσο, ώστε είπε στον Έντσο:

«Φέρε μου άλλη μια μερίδα μελιτζάνες».

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή εμφανίστηκαν στην τρατορία ο Μιμί Αουτζέλλο συνοδευόμενος από μια

* Ζυμαρικά αλά καριτέρα: με σκόρδο, λάδι, πεπεροντσίνο και πεχορίνο. Η συνταγή πήρε το όνομά της από του αμαξάδες που την επέλεγαν ως φτηνή λύση φαγητού. (Σ.τ.Μ.)

εικοσάχρονη νεαρή, ψηλή πάνω από ένα και ογδόντα, με ατελείωτα πόδια, αλαβάστρινο δέρμα, μαλλιά ξανθά σχεδόν άσπρα, μάτια γαλανά και πρόσωπο που φάνηκε στον αστυνόμο οικείο.

Φορούσε τόσο εφαρμοστό τζιν παντελόνι, ώστε έμοιαζε περισσότερο με δέρμα παρά με ρούχο.

Ήταν περισσότερο εντυπωσιακή παρά όμορφη.

Σίγουρα Αμερικανίδα, μόνο στα λιβάδια της Αμερικής συναντάς τέτοια κορίτσια, ίσως τις μεγάλων με διατροφή βασισμένη στο ποπ κορν, στην κόκα κόλα και στις μπριζόλες από το Τέξας. Μετά τις περνούσαν ένα καλό λούστρο και τις έριχναν στην αγορά.

Ο Μιμί, εύθυμος, του έκανε «γεια γεια» με το χέρι και ο αστυνόμος απάντησε με τον ίδιο τρόπο.

Άντρες κοσμοπολίτες, έμπειροι, με τρόπους!

Το ζευγάρι κάθισε σ' ένα τραπέζι μπροστά από τον Μονταλμπάνο, ο Αουτζέλλο τού είχε γυρισμένη την πλάτη.

Ο Έντσο σέρβιρε τις μελιτζάνες. Αναστέναζε χωρίς να ξεκολλά τα μάτια του από την κοπέλα.

«Παναγία μου, τι γυναικάρια! Πού την φάρεψε ο υπαστυνόμος Αουτζέλλο;»

Μετά πλησίασε στο τραπέζι τους.

«Τι θα θέλατε να φάτε;»

«Έχεις φρέσκο ψάρι;»

«Φρεσκότατο».

Ο Έντσο βάδιζε στα σίγουρα, ήξερε ότι ο Αου-

τζέλλο δεν καταλάβαινε αν το ψάρι ήταν φρέσκο ή μπαγιάτικο.

Μπορεί να πίστευε ότι το ψάρι που έτρωγε ήταν φρέσκο, ενώ στην πραγματικότητα είχε αφήσει την τελευταία του πνοή πριν από τρεις χιλιάδες χρόνια σε κάποιον παγετώνα.

Ο Μιμί απευθύνθηκε στην κοπέλα και τη ρώτησε κάτι στα αγγλικά.

Είχε μαντέψει σωστά, ήταν Αμερικανίδα!

Και ξαφνικά ο Μονταλμπάνο την αναγνώρισε: ήταν η Μπάρμπι!

Ήταν η Μπάρμπι, η κούκλα, ίδια και απaráλλαχτη.

Η Μπάρμπι με στολή ιππασίας, για την ακρίβεια σαν αυτή που είχε η κυρία Ερσίλια Ρόκκα στη βιτρίνα του καταστήματος παιχνιδιών της στην οδό Κόρσο.

Έσκυψε το κεφάλι στο πιάτο του και συνέχισε να τρώει.

Όταν τελείωσε, συγκρατήθηκε για να μη ζητήσει και τρίτη μερίδα μελιτζάνες, θα του έπεφταν βαριές.

Μόλις σηκώθηκε, έριξε μια ματιά στο τραπέζι του Μιμί.

Μιλούσαν ασταμάτητα στα αγγλικά, το αριστερό χέρι του Αουτζέλλο επάνω στο τραπέζι και η Μπάρμπι είχε ακουμπήσει το δικό της πάνω του.

Είχε αρχίσει και πάλι να σιγοβρέχει, δε θα μπορούσε να κάνει τον συνηθισμένο περίπατο στον μόλο μέχρι τον φάρο.

Μπήκε στο αυτοκίνητο που είχε πάρει από τον Γκάλλο και ξεκίνησε για τη Μαρινέλλα. Ο συννεφιασμένος καιρός τού είχε φέρει υπνηλία. Θα του έκανε καλό μια ώρα ύπνου.

Πήγε στο μπάνιο να γδυθεί και το βρήκε πλημμυρισμένο, το νερό είχε φτάσει μέχρι το υπνοδωμάτιο. Από τη βρύση που είχε ξεχάσει ανοιχτή η Αντελίνα έτρεχε ασταμάτητα νερό.

Ή χωρίς σταγόνα ή πλημμυρισμένο θα ήταν το σπίτι του. Δεν υπήρχε μέση λύση.

Έκλεισε τη βρύση, πήγε στην αποθήκη, πήρε έναν πάκο παλιές εφημερίδες, τις άνοιξε και τις έστρωσε στο δάπεδο ν' απορροφήσουν το νερό. Όταν μούσκεψαν τις μάζεψε, τις δίπλωσε και τις πέταξε στα σκουπίδια.

Μετά σκούπισε το πάτωμα με στεγνό πανί που έδεσε στην άκρη της σκούπας.

Όταν τελείωσε, κοίταξε το ρολόι: είχε περάσει μια ώρα μαζεύοντας. Η ώρα που σκόπευε ν' αφιερώσει στον ύπνο. Τώρα δε νύσταζε, η δουλειά τον είχε ξυπνήσει για τα καλά, ένιωθε ξεκούραστος και με καθαρό μυαλό.

Αμέσως μετά σκέφτηκε ότι δεν του χρησίμεινε σε τίποτα όλη αυτή η διαύγεια, δεν υπήρχε ούτε μια υπόθεση να διαλευκάνει.

Τι συνέβαινε άραγε;

Τον τελευταίο καιρό δεν είχε διάθεση να δουλέψει και τώρα που δεν υπήρχε καμία έρευνα να τον απασχολεί, ήταν και πάλι δυσαρεστημένος;

Τι παράλογη αντίδραση, μήπως ήταν σημάδι ότι πλησίαζαν τα γηρατειά;

Για ν' αλλάξει την άσχημη διάθεση που του προκάλεσε η σκέψη των γηρατειών, αποφάσισε να κάνει πλάκα στον Αουτζέλλο.

Σίγουρα ο Μιμί δεν είχε επιστρέψει στο σπίτι του το μεσημέρι για φαγητό και θα είχε πει στην Μπέμπα, τη γυναίκα του, ότι είχε δουλειά στο Τμήμα. Και επίσης ήταν βέβαιος ότι εκείνη τη στιγμή κάπου θα περνούσε ευχάριστα την ώρα του με την Μπάρμπι.

Αν του τηλεφωνούσε τώρα, θα τον έφερνε σε δύσκολη θέση.

Ακούμπησε το χέρι στο ακουστικό, αλλά σταμάτησε: μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του.

Ήθελε να κάνει πλάκα ή να εκδικηθεί τον Μιμί, που ήταν νεότερος και είχε επιτυχία στις γυναίκες; Όχι, κατέληξε, το έκανε για πλάκα.

Σίγουρα; Σίγουρα.

Σχημάτισε τον αριθμό.

«Εμπρός;» απάντησε ο Μιμί

Έκλεισε αμέσως το τηλέφωνο έκπληκτος. Περίμενε, όπως ήταν λογικό, να του απαντήσει η Μπέμπα. Πώς ήταν δυνατόν να βρίσκεται ο Μιμί στο σπίτι του; Δεν είχε αίσιο τέλος η συνάντησή;

Υπήρχαν δύο εκδοχές: ή το κατεφυγμένο ψάρι τού είχε πέσει βαρύ στο στομάχι ή είχαν κανονίσει να συναντηθούν το βράδυ.

Μια ώρα περιφερόταν άσκοπα μέσα στο σπίτι, μετά βαρέθηκε και αποφάσισε να επιστρέψει στο γραφείο.

«Είναι εδώ ο υπαστυνόμος Αουτζέλλο;»

«Είναι στον τόπο, αστυνόμε».

«Τότε να του πεις ότι τον περιμένω στο γραφείο μου».

Ο Μιμί εμφανίστηκε αμέσως, μπήκε και κάθισε.

«Τι έγινε με την Αμερικανίδα;»

«Γενικά ή με λεπτομέρειες;»

«Όπως θέλεις».

«Λοιπόν, θα σου τα διηγηθώ όλα από την αρχή. Πρώτον, ονομάζεται Τζόαν, το επίθετο δεν το κατάλαβα. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήρθε στο Τμήμα για να καταγγείλει την κλοπή, που ωστόσο έγινε».

«Α, όχι; Τότε γιατί ήρθε;»

«Γιατί παρενόχλησαν Αμερικανίδα».

«Παρενόχλησαν;»

«Ξέρεις πώς είναι οι Αμερικανοί. Μόλις τους αγγίζεις, ενοχλούνται».

«Να, δε θέλω να τους υπερασπιστώ» είπε ο Μονταλμπάνο «αλλά ένας κλέφτης δεν μπορεί να καταλάβει από την πλάτη αν πρόκειται για Αμερικανίδα, Σουηδή ή Φινλανδή. Τρέχει πίσω από μια κοπέλα, απλώνει το χέρι και...»

«Ακριβώς. Απλώνει το χέρι».

«Εξήγησέ μου τι εννοείς».

«Η παρενόχληση, όπως μου εξήγησε η Τζόαν, συνίσταται στο γεγονός ότι ο κλέφτης, ο οποίος καθόταν πίσω από τον συνεργό που οδηγούσε το μηχανάκι, ενώ με το ένα χέρι τράβηξε την τσάντα που είχε περασμένη χιαστί, με το άλλο είχε το θράσος να της πιάσει τον κώλο».

«Έγκλημα καθοσιώσεως*» είπε ο Μονταλμπάνο.

«Πραγματικά» είπε ο Μιμί «η Τζόαν έχει μεγαλοπρεπή οπίσθια, που αξίζει να...».

«Ας μην το συνεχίσουμε όμως» είπε ο αστυνόμος. «Εσύ τι της είπες;»

«Της απάντησα ότι εμείς ως αστυνομία δεν είμαστε αρμόδιοι, καλύτερα ν' απευθυνθεί στο προξενείο».

«Υπάρχει αμερικανικό προξενείο στη Βιγκάτα;»

«Δεν ξέρω. Πιθανότατα. Μπορεί και να βρίσκεται πάνω σε κάποια ακατοίκητη βραχονησίδα».

«Μιμί, μήπως έγινες αντιαμερικανός;»

«Εγώ; Εγώ είμαι ο μόνος εδώ μέσα που μασάω αμερικανικές τσίγλες! Καπνίζω Κάμελ! Πίνω κόκα-κόλα! Δε χάνω ταινία του Σβαρτσενέγκερ! Τι περνά από το μυαλό σου;»

«Εντάξει, συνέχισε».

«Ωστόσο, τη συμβούλεψα ν' αποφύγει να δημιουργήσει διπλωματικό επεισόδιο. Δεδομένου ότι πρόκει-

* Έγκλημα καθοσιώσεως στο ρωμαϊκό δίκαιο: πράξη που στρεφόταν εναντίον της εξουσίας του αυτοκράτορα, έγκλημα εσχάτης προδοσίας. (Σ.τ.Μ.)

ται για λεπτή υπόθεση. Φυσικά αστειευόμενοι, η κοπέλα το κατάλαβε και θύμωσε. Μου είπε ότι πριν από δύο χρόνια είχε κερδίσει τον τίτλο της Μις Ντάλλας και ότι τα οπίσθιά της είναι ασφαλισμένα για ένα εκατομμύριο δολάρια».

«Πολύ θα ήθελα να μάθω τι γράφουν σ' ένα τέτοιο συμβόλαιο» είπε ο Μονταλμπάνο.

Και μετά ρώτησε:

«Τελικά έκανε καταγγελία για την κλοπή ή όχι;».

«Όταν τη ρώτησα αν ήθελε να κάνει, με κοίταξε αμήχανα και με παρακάλεσε να περιμένω ένα λεπτό. Σηκώθηκε, έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού της το κινητό, μίλησε φιθυριστά με κάποιον και ύστερα μου είπε ότι καλό θα ήταν να μην την κάνει».

«Γιατί;»

«Τι να πω».

«Δεν είχε το διαβατήριό της στην τσάντα;»

«Όχι, το είχε αφήσει στο ξενοδοχείο».

«Παράξενο».

«Και τα χρήματα που υπήρχαν στην τσάντα ήταν λίγα. Και η τσάντα παλιά. Με λίγα λόγια, απ' ό,τι μου είπε, δεν άξιζε τον κόπο να μπει σε τέτοια διαδικασία».

«Και γιατί την πήγες στην τρατορία του Έντσο;»

«Άκου, Σάλβο, δεν είχα σκοπό να την πάω πουθενά».

«Δε σου άρεσε;»

«Δεν είδες πώς είναι; Έμοιαζε με Μπάρμπι σε

φυσικό μέγεθος. Εμένα μου αρέσουν οι πραγματικές γυναίκες. Η Τζόαν με ρώτησε αν θα την προσκαλούσα, γιατί δεν είχε ούτε σεντς επάνω της. Τι να έκανα; Πριν φύγουμε από το Τμήμα, μου ζήτησε να της πω το όνομα και τη διεύθυνση της τρατορίας που θα πηγαίναμε, της το είπα και αμέσως έκανε ένα τηλεφώνημα. Φαντάστηκα ότι το ανέφερε σε κάποια φίλη της που βρισκόταν στο ξενοδοχείο».

«Και δε συνέβη κάτι τέτοιο;»

«Τώρα θα σου τα διηγηθώ όλα. Συζητώντας την ώρα του φαγητού, μου έδωσε να καταλάβω τι ακριβώς έκανε».

«Δούλευε ως μοντέλο;»

«Περιστασιακά. Άλλη είναι η πραγματική δουλειά της».

«Δηλαδή;»

«Παλιά τις έλεγαν πουτάνες, τώρα λέγονται συνοδοί. Η Τζόαν είναι συνοδός πολυτελείας. Δώδεκα χιλιάδες η κάθε συνάντηση».

«Αλήθεια;»

«Το ποσό είναι διαπραγματεύσιμο, φυσικά».

«Και τότε γιατί σου χάιδευε το χέρι; Πίστευε ότι ήσουν τόσο πλούσιος;»

«Όχι, μου ξεπλήρωνε με αυτό τον τρόπο το γεύμα που της πρόσφερα, τόσο το είχε αξιολογήσει. Ήξερε πολύ καλά ότι δώδεκα χιλιάδες ευρώ θα μπορούσα να της τα δώσω μόνο αν έπαιρνα δάνειο. Κατά τη γνώμη μου, όταν η Τζόαν εμφανίστηκε στο Τμήμα,

δεν ένιωθε προσβεβλημένη, απλώς ήταν θυμωμένη γιατί ο κλέφτης τής είχε αγγίξει τα οπίσθια χωρίς να πληρώσει ούτε ένα ευρώ, το έκανε τσάμπα».

«Και μετά;»

«Μετά εμφανίστηκε ένας τύπος που γνωρίζουμε και την πήρε».

«Κάποιος που γνωρίζουμε;»

«Μάλιστα. Ο Τζοβάννι Τρινκανάτο. Α, καλά που το θυμήθηκα, τελικά τον χαστούκισες ή όχι;»

«Καλύτερα να μείνεις με την απορία, Μιμί. Αλλά για στάσου μια στιγμή. Μήπως ο Τρινκανάτο την έπεισε να μην κάνει την καταγγελία;»

«Νομίζω ναι».

«Για ποιο λόγο;»

«Τι να πω, μπορεί να φοβόταν ότι θ' αναφερόταν το όνομά του. Με το εργοστάσιο κλειστό, τους εργάτες ξεσηκωμένους, δε θα ήθελε να μαθευτεί ότι είχε φέρει μια πανάκριβη πουτάνα... Μπορεί να ένιωθε τύψεις».

«Τύψεις; Ο Τρινκανάτο; Αστειεύεσαι;»